

ಸುಳ್ಳಿಗೆ ದೊರೆತ ಪ್ರತಿಫಲ

■ ಅರವಿಂದ ಜಿ. ಜೋಣಿ

ಸಿಹಿ ತಂಬಿದ ದಟ್ಟದವಿಯಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಸಿಹ ಮತ್ತು ಒಂದು ಹುಲಿ ಆಪ್ತ ಮಿತ್ರರಾಗಿ ಜೀವಿಸ್ತಿದ್ದವು. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಅವು ಪರಸ್ಪರ ಭೇಟಿಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ಸುಖ ದುಃಹಿಗಳನ್ನು ಹಂಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಇದೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ನರಿಯೂ ಇತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ನರಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚೇ ವಂಚನೆ ಮಾಡುವ, ಸುಳ್ಳ ಹೆಳುವ ಗುಣ ಇತ್ತು. ಸಿಹ ಮತ್ತು ಹುಲಿಯ ಗಾಥ ಸ್ವೇಕ ಈ ನರಿಗೆ ಹಿಡಿಸದಾಯ್ತು. ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿ, ಇವರಿರ ನಡುವೇ ಜಗತ್ ತಂದಿಟ್ಟು ತಾನು ಮಜಾ ತೇಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ದುರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಅವಕಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯಿತೋಡಿತು.

ಹೇಗಿರುವಾಗ ಆ ಹುಲಿನಾಲ್ಕು ಪುಟ್ಟ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಜನ್ಮ ನೀಡಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಆ ಪುಟ್ಟ ಮರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲಿ ನೆಗೆಯುತ್ತ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಂಡ ಹುಳು, ಮಹುಷಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಓಡಾಡತೋಡಿದ್ದವು. ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಆ ನಾಲ್ಕು ಮರಿಗಳ ಪೈಕಿ ಒಂದು ಮರಿ, ಆಕಾರ ಹುಡುಕುತ್ತ ಹೋಗಿತ್ತು ಮರಳ ಬರುವಾಗ ದಾರಿ ತ್ವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ಹಗಲು ಸರಿದು, ರಾತ್ರಿ ಕೇಂದು ಮತ್ತು ಬೆಳಕು ಮಾಡಿದರೂ ತನ್ನ ಮರಿ ಬಾರದಿರುವುದನ್ನ ಕಂಡ ಹುಲಿ, ದುಃಹಿದಲ್ಲಿ ಚಿಂತಿಸಿತೋಡಿತು. ಆಗ

ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ನರಿ, ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಸಪ್ಪೆಯಾಗಿ ಕುಳಿತ ಹುಲಿಯ ಕಂಡು ಅದರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ‘ಯಾಕೆ ಹುಲಿಯಾಣಾ... ತುಂಬಾ ಸಪ್ಪೆಯಾಗಿರುವೆಯಲ್ಲ, ಮೈ ಗ ಹುಪಾರಿಲುವಾ’ ಎಂದು ಮಾತಿಗಳಿಯಿತು. ನಡೆದ ವಿಚಾರವನ್ನೇಲ್ಲ ಹುಲಿ, ನರಿಗೆ ಹೇಳಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ನರಿ, ಅಂತರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ‘ಒಹ್ಮ್ಹ್ಮ್ಹ್ಮ್ ಇದೇ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂದರ್ಭ ‘ಎಂದು ಲೈಂಡಾರ ಹಾಕುತ್ತ, ತಾನು ಮಾಡಿದ ಯೋಚನೆ ಕಾಯಿರೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲು..’ ಹುಲಿಯಾಣಾ. ನನಗೇನೋ ನಿನ್ನ ಆಪ್ತ ಮಿತ್ರ ಸಿಹದ ಮೇಲೆ ಅನುಮಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇ ತದುವಿದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ರೋಷಗೊಂಡ ಹುಲಿ ಎಧ್ನ ನಿಂತು ‘ಪಿಯ್ ಮುಖಿಾರ... ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಪ್ರಜ್ಞ ಇದೆಯಾ? ಹೋರಿದು ಇಲ್ಲಿಂದ ‘ಎಂದು ಏರು ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ರೇಗಲು ಆರಂಭಿಸಿದಂತೆ ಆ ನರಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕುರಿತು’ ನೋಡಲ್ಲಿ... ಹುಲಿಯಾಣಾ, ನಾನೆನು ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿದೆನಾ ನೋಡು’ ಎಂದು ಎದುರು ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಅದೇ ತಾನೇ ಪುಟ್ಟ ಪ್ರಾಣ ಬೆಚ್ಚಿ ಆದಿ ತನ್ನ ರಕ್ಕಸಿಕ್ಕ ಮುತ್ತಿಯನ್ನು ಒಣ ಹುಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಉಜ್ಜವಲಿನ ಸಿಹದ ಕಡೆಗೆ ತೋರಿಸಿತು. ನರಿಯ ಮಾತು ನಿಜ ಎಂದು ನಂಬಿ ಹಿಂದುಮುಂದೆ ಯೋಚಿಸದೇ ಹುಲಿ ಹೋಪದಿಂದ ಭಾಗಾನೆ ಹಾರಿ ಸಿಹದೆಂದಿಗೆ ಕಾಳಗಡ್ಡಿಳಿಯಿತು. ತನ್ನ ಆಪ್ತ ಮಿತ್ರನ ವಿಚಿತ್ರ ವರ್ತನೆ ಕಂಡು ಕಕ್ಷಾಭಿಕ್ಷಿಯಾದ ಸಿಹ ಹುಲಿಗೆ

ಎವೇ ತೀಳಹೇಳಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಹುಲಿಯ ದಾಳಿಗೆ ರೋಷಮೊದ ಸಿಹದ ಕೂಡ ಹೋಪದಿಂದ ಹುಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕ, ಸಿಕ್ಕಿಂತೆ ಪರಚತೊಡಿತು. ಇತ್ತು, ಆ ಧೂರ್ತ ನರಿ ತಾನು ಅಂದಕೊಂಡಂತೆ ಯೋಚನೆ ಯಶಿಸಿಯಾಯಿತು ಹ್ಯಾ ಹ್ಯಾ... ಎಂದು ಹಿರಿ, ಹಿರಿಹಿಗೆ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಮರದ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಣೆ, ಕಣೆದು ಮಣಿಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡಿ ಗಹಗಹಿ ನಗತೋಡಿತು. ಅಷ್ವರಲ್ಲಿ ದಾರಿ ತ್ವಿಸಿಕೊಂಡ ಆ ಹುಲಿ ಮರಿ ಪಕ್ಷದ ಪ್ರಾದೇಯಾಗಿಂದ’ ಅಮಾತ್ತು.. ಅಮಾತ್ತು ಎನ್ನುತ್ತ ಒದ್ದೋಡಿ ಬಂದಾಗ ಕಾಳಗ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಹುಲಿ ಹರುಪ ಗೊಂಡಿತು. ಮರಿಯೋಂದಿಗೆ ಸಿಹದ ಬಳಿ ಬಂದು ದ್ವೇಸ್ಯದಿಂದ ‘ಮಿತ್ರಾ... ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡು, ನಾನು ಆ ಧೂರ್ತ ನರಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ದುಡುಕಿದೆ..’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸಿಹದ ಕಿವಿಗೆ ನರಿಯ ನಗು ಕೇಳಿಸಿತು. ವಿನಾಕಾರಣ ನಮ್ಮುಭೂರ ನಡುವೇ ಜಗತ್ ತಂದಿಟ್ಟು ಆ ನರಿಯನ್ನು ಸುಮ್ಮೆನೆ ಬಿಡಲ್ಲ, ಇಂದೇ ಅದರ ಕಡೆ ಮುಗಿಸುವೆ ಎಂದು ಪಣ ತೋಟ್ಟು ಇಡೀ ಕಾಡು ನಡುಗುವಲ್ಲಿ ಗಜೆಸುತ್ತ ರಭಸದಿಂದ ನರಿಯಿದ್ದ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಬಂಡಿತು. ಸಿಹದ ರುದ್ರಾವಾರ ಕಾಣುತ್ತಿಲೇ ನರಿ ಇನ್ನು ತನಗೆ ಉಳಾಗಲಿವಲ್ಲ ಎಂದರಿತು ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಒಡತ್ತೊಡಿತು. ಹೀಗೆ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಒಡುತ್ತಾ ಒಡುತ್ತಾ ಅದು ತನಗರಿವಿಲ್ಲದೇ ಆಳದ ಕಮರಿಗೆ ಬಿಧ್ವಂಸಣಿಗಿತು.

ನಿತಿ: ಸುಳ್ಳ ಹೇಳಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಘಲ ಅನುಭವಿಸಲೇಬೇಕು. ■

ಮಂಜುನಾಥ ಹುಲಿಚೋಪ್ಪದ